Ч. 111. Субота 19 мая (1 червня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Промова делеґата Барвіньского

в буджетовій комісиї делеґациї в загальній розправі над буджетом міністерства війни 28. мая 1901 р.

Висока комісиє! Я зголосив ся до слова, щоби в загальній розправі над буджетом міністерства війни висловити деякі домаганя і потреби руского народу а особливо селяньства, які маю честь тут заступати і звернути на се бачність Є. Е. міністра війни. Вправді не можу тут нічого майже нового навести, бо се переважно давні домаганя і потреби населеня, які оно звертає до військової управи і які я мав нагоду неодин вже раз у В. Делеґациї обговорювати. Хоч військова управа сї домаганя лише в части і в незначних розмірах увзглядняла, уважаю се моїм обовязком їх знов поновити і горячо поручити прихильній розвазї і можливому увзгляднено військовій управі.

Яко заступник селяньства, котре в Галичині наслїдком некористних господарских відносин находить ся в дуже сумнім положеню і ледво може двигати теперішні податкові тягарі, мушу передовсїм з вдоволенем зазначити, що військова управа при уложеню сегорічного воєнного буджету поводувала ся більшою ощадностию як минувших літ. Треба вправді признати, що великодержавне становище нашої монархії і відповідне тому вистачене нашого війска вимагає певних жертв, але й сего не можна заперечити, що податкова сила населеня дійшла до самого краю спроможности і для того годить ся се тут особливо зазначити, що міністерство війни, рахуючи ся з обставинами, при уложеню буджету обмежило ся.

А тепер позволю собі після сеї замітки перейти до потреб і домагань руского населеня а особливо селяньства.

Кілька раз, в перше в р. 1894 обговорював я в В. Делеґациї становище гр. кат. військових капелянів і виказував на основі орґанічних постанов виданих в 1883 і 1892 р. для військового душпастирства, що греко-кат. військові капеляни укорочені в своїх правах, бо жаден з них мимо літ служби, здібностий, заслуг і инших військовими властями признаних чинностий в часї спокою і в війнї не може стати військовим парохом, бо є гр. кат. обряду. Я також виказував, що греко-кат. військові капеляни що-до прав упослїджені більше як навіть православні і протестантскі капеляни, бо в метрикальних і супружих справах військових осіб не мають нїякої власти і мусять в сих справах все звертати ся до римско-катол. пароха.

Греко-катол. галицкий епископат відносив ся в тих справах до міністерства війни і представляв, що сї орґанїчні постанови тим прикрійші для греко-кат. військових капелянів, позаяк війско XI корпусової области доповняє ся з греко-кат. диецезий, львівскої і станиславівскої, де числові відносини греко-кат. населеня до римско-католицкого мають ся так, як 5 : 1. Однак сї представленя міністерство війни увзгляднило лише о стілько, що утворило одну посаду військового протоєрея в VIII ранзї, яку має тепер руский військовий капелян. Що-до иньших прав рускі військові капеляни поставлені навіть гірше, як православні і протестантскі, хоч нема нїякої справедливої причини відказувати їм рівнорядного становища.

Між розданими нам предлогами є також одна, що містить відповіди міністра війни на ухвалені делеґациєю резолюциї, а між ними також відповідь на порушувану мною давнїйше і тепер справу становища греко-кат. капелянів військових. Міністерство війни зазначує вправдї, що при аванзї передовсїм є міродайні ранґові відносини, але що-до утвореня бодай *одної посади* гр.-кат. військового пароха супротивляє ся, бо після єго погляду, могло би приключити ся, що греко-кат. військовий капелян румуньскої народности міг би дістати ся на посаду військового пароха в Галичині. Отже щоби сей случай не міг приключити ся, мають бути греко-кат. капеляни з гори виключені від посади пароха. Думаю, що сей арґумент не дасть ся погодити з засадою, висказаною міністром війни, що при аванзї передовсїм є міродайні ранґові відносини. Зрештою, як вже замічено, греко-кат. військові капеляни упослїджені навіть в порівнаню з православними і протестантскими капелянами. Особливож у війску не повинна бути перепоною в аванзї анї народність, анї релїґія, і длятого сподїваю ся, що міністерство війни не буде опирати ся сему справедливому і оправданому домаганю, возьме ще раз під зрілу розвагу се питанє, і в найблизшій будуччинї доведе до успішної полагоди.

Доторкнувши ся справи військового душпастирства, позволю собі звернути увагу він-

---

5)

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

Було би хибно добачувати в Едитї Льонґворт тип анґлійскої молодої дївчини, хоч она аж до свого шіснайцятого року житя виховувала ся так само як і єї землячки з „горішних десяти тисячів“. Она була одиначкою у свого батька, котрий стратив жінку, коли Едита була ще маленькою дївчинкою, і так під впливом батька виробив ся з неї якийсь свого рода характер, мішанина трохи жіночої нїжности чувства, трохи мужеской бистроти духа і купецкої підприємчивости.

Старого Джона Льонґворта знали межи богачами в Льондонї яко найбогатшого, котрий нїкому підприємству не відмовив своїх капіталів, скоро оно лиш після погляду знатоків було жизненне. Лиш повинно оно було великим бути, бо „дрібничками на яких кілька тисячів фунтів штерлїнґів“ Льонґворт не займав ся. Від коли послїдна ґувернантка Едити відійшла, їздила донька з своїм батьком сьвітами. Так була она вже кілька разів в Америцї, раз їздила з ним до Капляндy, а відтак коли їздили до Австралії, обїхала цїлу землю довкола. З того житя разом, виробили ся межи батьком а донькою такі відносини, як би межи товаришами, а старий клав велику вагу на гадку Едити, хоч сам не хотів признавати ся до того.

Дружба межи Джоном Кенйоном а Едитою Льонґворт дослїла так борзо, що ще того самого дня, коли Уентворт так різко розмовив ся з панною Дженні Брюстер, і они обоє обговорювали також справу копалень, але що правда в зовсїм инший спосіб. Кенйон звірив ся молодій дївчинї, що й єго бажаня і надії зависять від одної копальні, котру оба молоді мужчини оглядали в Канадї.

Була то копальня лищика, котра зле рентувала ся, і длятого єї властителї „Austrian Mining Company“, котрих аґенти з Кенйоном говорили, мали єї продавати. Кенйона бистре око доглянуло зараз, що той білий мінерал, котрий уважано за відпадок, мав далеко більшу вартість, як лищик, котрий добували, і длятого цїна, яку правив заступник товариства, Ван Брент, була дуже низька. Отже стало ся так, що оба молоді мужчини везли з собою до Анґлії письмо, в котрім їм Ван Брент дозваляв опцию на три місяцї, значить ся, що они, коли би хтось хотів купити копальню, мали через три місяцї на першім місци право купити єї за означену цїну.

Коли Кенйон розповів то панні Льонґворт, то она сказала до него:

— Ну, коли гадаєте, що тота копальня така рентовна, то не можете мати лїпшого спільника, як мій батько. Він мав гадку приступити тепер до великого підприємства будівельного; але що оно розбило ся, то він приступить охотно до иншого доброго підприємства. Кількож би Вам треба капіталу?

— Я гадаю, що яких 50.000 фунтів штерлїнґів — відповів Кенйон, і аж страшно почервонів ся, коли собі погадав, що подав більше, як два рази так велику суму, якої було потреба. Але Уентворт і він були обрахували, що навіть і при 50.000 фунтах можна би ще дуже значну платити дивиденду. Він гадав, що молода дама страшно перепудить ся такої суми, і длятого здивував ся не мало, коли Міс Льонґворт відповіла:

— 50.000 фунтів! Тілько всего? То я побоюю ся, що мій батько не схоче до того взяти ся, бо він приступає лиш до великих підприємств. Товариство з капіталом 50.000 фунтів то не для него.

— Ви говорите о 50.000 фунтах як колиб о якійсь дрібницї — сказав на то Кенйон — а менї здає ся, що то величезна сума.

— Ви мабуть не богаті? — спитала дївчина з цікавостию.

— Нї — відповів молодий мужчина — куди менї до того!

— Та я охотно поговорю об тім з моїм батьком — говорила Едита дальше. — Але ледви чи то що поможе. Може би то було щось для Віллєма, а Ви ще мого свояка не знаєте?

— Чи то може той молодий мужчина, що при столї сидить коло Вас?

— Той сам. Цїлий прочий час сидить він мабуть в комнатї для курців, бо я єго нїколи не виджу на покладї. Він занятий у мого батька і ми обоє хотїли би, щоби він чогось ймив ся; длятого мій тато взяв єго з собою до Америки. Але годї заінтересувати єго якоюсь справою і додати єму охоти до неї. Америка єму

скової управи на події, які можуть ображати релігійні чувства жовнірів і населення, а при тім населене може думати, що військова управа відносить ся байдужно до таких надуживань.

Так я, як і мої товариші, нераз в делеґації згадували про випадки варушеня релігійних чувств, а особливо о тім, що в всхідній Галичині, де населене і жовніри переважно або в значній части належать до греко-кат. обряду, нераз в руські сьвята відбувають ся військові вправи, а се викликує прилюдно соблазнь між населенем, а у жовнірів ображує і притуплює їх релігійні чувства. Я сам був сьвідком, як сего року в руский великодний понеділок, саме перед полуднем, отже підчас торжественного богослуженя, жовніри з 80 полку піхоти, котрий доповняє ся з Золочівщини (отже з рускої околиці), машерували з касарні Франц-Йосифа на муштру, а рівночасно канонери, котрі доповняють ся з львівского округа (отже також переважно рускою обряду), вертали до артилерийскої касарні з вправ в їзді. Проживаю припадково недалеко обидвох касарень, і мушу признати ся, що та подія, якій я з кількома Русинами тоді приглядав ся, зробила на нас вельми пригноблююче вражінє. Можна собі подумати, які чувства і вражіня переймають жовніра, котрого замість вислати в найбільше рокове сьвято до церкви, женуть на муштру. Такі случаї трафляють ся часто в всхідній Галичині. Не хочу тут підсувати настоятелям злої волї, бо в значній части причини сего треба глядіти в незнаню руского календаря, але і в такім случаю сего оправдати не можна. Міністер війни у відповідях на резолюцию, поставлену в справі обходженя руских сьвят, які в порозуміню з епископством приписано до обходженя в війску, зазначив вправді, що видав відповідне розпорядженє, але я прошу, щоби се розпорядженє ще пригадати і строго виконувати.

А тепер перейду до справи обговорюваної від трех десятків літ в обидвох делеґациях і в посольскій палаті, котра вимагає остаточної полагоди. Се є виданє з всіх сторін голосно вимаганого нового військового закона карного і карного поступованя, відповідного духови часу і поступови. Міністерство війни обіцює і заповідає видане нового карного закона і поступованя від многих літ, але находять щораз нові трудности і перепони. Хоч я не задивляю ся рожево на сю справу і не сподіваю ся, щоби по виданю такого закона настали ідеальні відносини у війску з чисто людских причин, однак думаю, що нарікания на збиткованє над жовнірами значно зменшилиби ся і що не мали-б ми дражливих і довгих розправ бодай в таких розмірах в раді державній, як се є доси.

На останку маю ще два домаганя нашого селяньства висловити. Одно я сам в делеґациї нераз вже обговорював — се є урльопованє селяньских синів на час жнив. Звичайно покликуємо ся на військові установи в Німеччині, уважаючи їх не без підстави в многих річах взірцевими. Отже, о скілько знаю, є в Баварії така установа, що селяньскі сини дістають тритижневий урльоп на час жнив. Думаю, що сей приклад гідний наслїдованя і особливо для рільничих країв нашої держави має важне значінє. Коротко тривалі жнива се найважнійша хвиля для селянина, коли він може щось заробити і на цілий рік придбати. Кожда робоча сила є в тій хвилї подвійно дорога і для господаря пожадана, а Є. Е. п. Міністер війни з'єднав би собі вдяку всіх селян, колиб позволив на 2- до 3-тижневі урльопи селяньским синам на час жнив, але з уряду, щоби уникнути непотрібної писанини, подань і иньших заходів, що лише справу проволікають.

Друга справа се жалоби селян, що за шкоди заподіяні їм в полю наслїдком маневрів, дістають дуже скупу винагороду, і на се мусять нераз довго ждати. Коли населенє поносить для держави такі тяжкі податки, а тим причиняє ся до удержаня і видосконаленя війска, коли приносить державі в жертву своє майно і кров, то повинно бути обопільно обовязком міністерства війни зважати на потреби і домаганя населення, і відносити ся до них прихильно. Поручаю отже згадані тут домаганя прихильности міністра війни.

Новинки.

Львів дня 31 го мая 1901.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував канцеліста намістництва, В. Родзинкевича, офіциялом намістництва, а канцелістів намістництва Йосифа Сивця і Стан. Висняньского повітовими секретарями, вкінци судового канцеліста Гр. Круку і податкового ад'юнкта Ів. Токара канцелістами намістництва. Дальше іменував п. намістник оглядачів звірят і звірячих продуктів Андр. Саґана і Стан. Ваґнера та асистента катедри львівскої академії ветеринарії Вінк. Жука повітовими ветеринарями, а ветеринарів Бр. Мендльовского, Меч. Далькевича і Ів. Франкевича оглядачами звірят і звірячих продуктів.

— **З „Просьвіти“.** В місяцях марті і цьвітни 1901 р. внесено до намістництва подапя о заснованє нових читалень „Просьвіти“ в отсих громадах: А) В місяци м а р т і: 1) у Вульці бережаньского повіта, 2) Ланах бобрецкого повіта. 3) Глебівці богородчаньского повіта, 4) Долині долиньского повіта, 5) Сидорові гусятиньского повіта, 6) Хотинци яворівского повіта, 7) Дебеславцях коломийского повіта, 8) Кобаках косівского повіта, 9) Малехові львівского повіта, 10) Коростнї перемишляньского повіта, 11) Зарваници підгаецкого повіта, 12) Залучу („Долїшний Кут“), 13) Задубрівцях і 14) Рожнові („Зарїка“) снятиньского повіта, 15) Коршилівці скалатского повіта, 16) Жужелю сокальского повіта, 17) Топільници старо-самбірского повіта, 18) Варваринцях теребовельского повіта, 19) Жижаві заліщицкого повіта, 20) Яцівцях збаражского повіта, 21) Сервирах золочівского повіта. — Б) В місяци ц ь в і т н и: 1) в Ятвягах і 2) Водниках бобрецкого повіта, 3) Новосілках язл. бучацкого повіта, 4) Жабю-Ільця косівского повіта, 5) Печені перемишляньского повіта, 6) Галичи і 7) Крилосї станиславівского повіта 8) Лімні і 9) Волчу турчаньского повіта, 10) Нирковї заліщицкого повіта, 11) Ляшнї і 12) Волї Височкій жовківского повіта. — Всїх читалень „Просьвіти“ є тепер 1.000. Нових членів принято до „Просьвіти“ в місяци марті сего року 150. а в цьвітни 62. Всїх членів від заснованя „Просьвіти“ вступило 13.651.

— **Опера Падеревского „Манру“** мала незвичайне поводженє в Дрезнї, як доносять телеграми. По першім актї викликано композитора на сцену і серед грімких оплесків вручено єму кілька лаврових вінців. „Манру“ має вщикливати у слухачів дуже сильне вражінє, а деякі сцени прямо поривають.

— **Засипаний на смерть.** З Перемишлян доносять: Шістьдесятьлїтний селянин Йосиф Глоговский і 31-лїтна селянка Анна Марків пішли дня 24-го мая копати глину в місце властями заборонене. В хвили коли були занятї копанем, відорвав ся кусень глини і засипав обоїх. Глоговский погиб на місци. Маркову удало ся ще виратувати.

не сподобала ся, мабуть длятого, що єму там пиво не смакувало.

— Табо пиво таки дійстно не добре — потвердив Кенийон усьміхаючись.

— На всякий случай я Вас познакомлю з Віллємом, а тогди будете могли обговорити справу. Мій батько тішив би ся дуже, як би він взяв участь до утвореня якогось нового товариства.

Едита Льонґворт попращала ся відтак з Кенийоном, а той побув ще якийсь час на покладі, дожидаючи свого приятеля, щоби розповісти єму, що суть добрі вигляди позискати нового спільника. Колиж Уентворт дав довго на себе ждати, пішов Кенийон до комнати для курців в тій надії, що там єго знайде. Але анї там анї в сальоні єго не було. Кенийон вернув назад на поклад і здивував ся, коли побачив, що Міс Брюстер сидить сама одна і читає якусь повість.

— Чи не виділи Ви мого приятеля Уентворта? — спитав він чемно молоду даму. Она відложила книжку, глипнула на него і відповіла:

— Я єго недавно тому виділа, але не знаю, де він подів ся. Може єсть в своїй каюті.— Відтак стала знов читати спокійно дальше.

Кенийон зійшов на долину і отворив двері до їх спільної каюти. Аж ось побачив він Уентворта, як той сидів на софі і взяв ся руками за голову. Кенийоном аж кинуло, коли побачив, що єго товариш якийсь блідий і згризений; прискочив мерщій до него і спитав переляканим голосом:

— Господи, а тобіж що Джордже? — Що тобі стало ся? Кажи! Говори!

Уентворт видивив ся на хвильку, але єго очи стояли стовпом, а замість щось відповісти лиш застогнав важко.

Глава шеста.

— Скажиж бо, що стало ся? — повторив Джон.

— Все стало ся — відповів Уентворт завмираючим голосом.

— Та що то значить, Джордже? Чи ти хорий? Що тобі бракує?

— Ще гірше як хорий, Джоне, о много гірше; я би хотів, щоби я був хорий.

— То би нам нічого не помогло, що би й не стало ся. Опамятайже ся, Джордже, виговори ся, скажи менї, що тобі на серци.

— Джоне, з мене бовваниско, послїдний дурак, хоч віддати мене до дому божевільних!

— Припустім, що й так — щож дальше?

— Я повірив женщинї — дурачиско з мене, а тепер — тепер — ах Боже!

Кенийонови стало свитати в голові.

— Може — може тут Міс Брюстер при чім? — спитав він.

— При всім, при всім!

— Ну, то хиба дала тобі гарбуза, Джордже?

— Хто, тота людина? Тепер вже ти здурів, Джоне, коли гадаєш, що я би єї питав.

— Мій здогад таки трохи оправданий, коли зважиш, що ти „тій людині“ посьвячав досі весь свій час на кораблі та хвалив єї на всю губу! Але в якій она звязи з твоєю гризотою?

Уентвор схопив ся був і бігав по каюті як той зловлений лев в клїтці.

— Не знаю, як тобі то сказати, Джоне,— казав він — але мушу тобі сказати.

— Ходи зі мною на поклад.

— За нїщо в сьвіті!

— Тепер підеш зі мною на сьвіжий воздух — відозвав ся Джон енерґічно. — Тут так душно, що чоловік аж відихати не може, а впрочім може нас хтось в кабінах скорше підслухати як на покладі. — Сказавши то вхопив він свого товариша попід руку і витягнув єго з комнати.

— Держи ся добре на ногах, Джордже — сказав він підпираючи єго. — Від сьвіжого воздуха тобі полекшає.

Через якусь хвилю ходили они на покладі то сюди то туди, але Уентворт і словом не відзивав ся. Та й Кенийон мовчав. Наконець спитав Уентворт ні з сего, ні з того:

— Ти пригадуєш собі Ріверса, правда?

— А вжеж.

— Він був сотрудником тої нужденної ґазети „Ню-йоркского Арґуса“.

— Так він був єго заступником, але при чім тут Міс Брюстер?

— Та й она також при „Арґусї“.

— Уентворте! Ти хиба жартуєш:

— Не жартую.

— А она тут длятого, щоби розвідати ся у нас про міни?

— Так і єсть. Коли Ріверсови не удало ся, то она пробовала свого щастя з нами.

— Джордже! — відозвав ся Кенийон і пустив нараз єго руку та вплив в него очи — що ти їй сказав?

— Тож то й нещастє. Я їй все сказав.

— Алеж Уентворте, як ти міг...?

— Знаю вже знаю, що хочеш менї сказати. Я вже то собі сто разів казав а нераз з більшим огірченєм як ти.

— Чи ти їй може й моє справоздане...

— Всьо, кожду дрібничку зрадив їй. Чуєш? Всьо! А она тепер то пустить з Квінставна каблем до Ню-Йорку.

— **Гради.** В четвер по полудни над Трускавцем, Дрогобичем і Добрівлянами перейшла градова буря і наробила величезної шкоди. Падав град величини голубячих яєць. Засіви майже до крихти вибиті.

— **Смерть під колесами поїзду.** Вчера над раном найдено під Львовом на шляху черновецкої зелізниці труна молодої женщини. Показало ся, що то була служниця Єлисавета Шлями. Поліция підозрівала єї о убийство власної дитини і она мабуть зі страху перед карою кинула ся під колеса поїзду.

— **Величезний пожар.** В копальнях нафти в Баку вибух пожар і знищив 21 закопів і резервоар. в котрім було 30.000 пудів нафти.

— **Самоубийство.** Вчера вечером застрілив ся в однім з львівских готелів, челядник шевский, 20-літний Іван Демчук, родом з Виткова нового. Куля пробила мозок і смерть наступила сейчас. Причина самоубийства незвістна.

— **Скажений пес** покусав в Соколові 17 осіб, між ними кількоро дітий. Всїх виправила тамошна громада до санаториї проф. Буйвіда.

— **Конець подїї кровавого весїля.** Перед львівским судом ставав вчера Войтіх Бучко паробок з Перемилівки коло Куликова. котрий дня 29 січня с. р. підчас весїля Тимка Чибуха з Мервиці, викликав був таку бучу, що аж наслїдком того один чоловік згинув. Парібки з Перемилівки з Бучком попереду, поставили були рогачку для молодих і зажадали оплати. На питанє молодого, кілько хотять, паробки відповіли що 1 К. 60 с. та були би вже на то згодили ся, аж виступив Бучко і зажадав більшої оплати, з того прийшло до суперечки, а один із гостий Іван Семків переїхав рогачку. То так обурило Бучка, що він вхопив якийсь бук і кинув ся на Семкова та став бити і так єго побив, що той на другий день номер. За то побите засудив вчера львівский суд Бучка на півтора року тяжкої вязниці.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берлин 31 мая. Цїсар Вільгельм видав приказ відкликуючий ґр. Вальдерзого і німецку армію з Хіни.

Рим 31 мая. В Скія коло Верони підрізав собі один анархіст горло бритвою. В шпитали заявив, що єго призначено до убитя цїсаря Вільгельма, однако він волів покінчити самоубийством. Найдено при нім богато листів, дотикаючих замахів на італїяньску королеву, президента Любета, президента Швайцариї і царя.

Париж 31 мая. Як доносить Gaulois доходи з податків в сїм році суть значно менші як в прелїмінари. З тої причини правительство рішило дарувати воякам два місяцї служби войскової в третїм році, на чім заощадить 30 міліонів.

Берлин 31 мая. Найстарша дочка царя небезпечно занедужала. Має бути недужою на тиф.

Гонґконґ 31 мая. В послїднім тижни було 200 занедужань а 185 случаїв смерти на джуму.

Льондон 31 мая. Після урядового списку мали Анґлїйці минувшого тиждня 42 убитих і 99 ранених.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

З причини виїзду редактора К. Кахникевича переписка з нинїшним днем перериває ся на час єго неприсутности і просимо поки що не присилати ніяких питань, бо позістануть через довший час без відповіди. Так само перериває ся часть господарска а з нею і переписка господарска.

Читальня в Нар.: Згадана книжка вийшла лиш в німецкім язиці, в язиці рускім не можна дістати. Хто не знає добре німецкого язика, не повинен купувати тої книжки, бо видасть гроші на дармо а нїчого не довідає ся; хиба що лиш побачив би образки. — Де можна дістати ілюстрований календар сонниковий, того не знаємо, а як би й знали, то мусимо сказати, що нам би встидно було показувати людям дорогу, де можна роздобути книжку, обчислену на туманенє людий і піддержуючу темноту та глупоту як-раз в тих верствах нашої суспільности, котрі потребують як найбільшої просьвіти, як найбільше розуму. — **Учитель 23:** Коли корова з'їла містище а доси їй нїчо не пошкодило, то й не треба нїчого робити. Преці то ніяка хороба лиш, скажім, погана натура, а само з'їджене може хиба викликати нестравність. В такім случаю найлїпше дати на прочищенє або до січки додавати слїдуючого порошку, котрий треба казати зробити собі в аптиці. 180 ґр. сїрки, 180 ґр. соли ґлявберскої, 60 ґр. коріня татарского зїля (кальмус), 60 ґр. ґенцияни і 60 ґр. ялївцевих ягід. Все то треба потовчи на мілкий порошок, добре вимішати разом і давати корові три рази на день в той спосіб, що посипує ся порошком січку або сїно. На один раз бере ся спору ложку порошку. — **Х. в Жовкві:** 1) На упертий або хронїчний катар горла нездужають по найбільшій части люди по більших містах, де мусять віддихати порохами і нечистим воздухом або сидять в димі по реставрациях та каварнях. При тій недузї дре в горлї, чоловік хрипне, кашляє і не може добре відкашляти, чує біль в потилици (заднїй части голови), иноді душить єго а иноді так закашляє ся, що аж на блювоту єму збирає ся. Люди нездужаючі від катару горла дуже часто стають ся гіпохондрами і гадають, що мають туберкули. На катар горла не треба собі самому радити лиш удати ся о пораду до лїкаря. бо иноді треба й ляпісувати. Дуже добре робить зміна воздуха, именно віддиханє гірским або лісовим воздухом. — 2) У Відни стоять дві бриґади артилєриї: 2-га бриґ. з полками 4, 5, 6 і кріпостної артилєриї полк 1; — 14-а бриґ. з полками 40, 41, 42. — 2) З іспитом з рахунковости, але купецкої можна при більшій торговли дістати посаду книговодця (бухгальтера). Так само можна одержати посаду де при банку, при якімсь товаристві, при касах щадничих, товариствах задаткових і т. п. — **Юрий в Д.:** О скілько знаємо, перекладу сьв. письма старого завіта, нема в чисто народній мові. Новий завіт вийшов накладом Піка у Львові, але мабуть, чи не вичерпаний. — До науки лїтератури німецкої купіть собі може Dr. Paul Möbins, Deutsche Litteraturgeschichte (6 Auflage, Weber's illustrierte Katechismen) цїна 2 марки (2 Кор. 40 сотиків), або: Kurz, Leitfaden der deutschen Litteraturgeschichte цїна 4 Корони. 32 с. Обі ті книжки можуть взаімно доповняти ся. Випишіть собі може з книгарні Wilhelm Frick Wien I, Graben 27.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше удїлів. При складаню першого удїлу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квотї 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висотї і опроцентовує їх $4\frac{1}{2}\%$ та удїляє кредиту руским товариствам кредитовим на $5\frac{1}{2}\%$. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

— Боже мій! То страшна річ! І нема способу, щоби єї як відвести від того?

— Коли знаєш який, то спробуй!

— А звідкиж ти знаєш, хто она? Чи она тобі сама розповіла?

— Та то вже річ зовсім байдужна. Менї сказав хтось инший. я єї відтак поспитав, а она то потвердила. Навіть прочитала мені свою допись!

— Прочитала тобі!

— Ну, так, прочитала та й поправила ще на мою раду похибки в кількох місцях. Ох, і сьміх і плач мене брав ся!

— А все-таки мусить знайти ся спосіб, щоби не дати їй вислати телеґрами! Я поки що не знаю ще ніякого. — Як би она була мужчиною, то ми при виходї на беріг могли би сказати, що то анархіст і казати єї арештувати, але що то дама — чуєш, Джордже, я би таки старав ся промовити їй до серця.

Уентворт усьміхнув ся різко.

— До серця! У неї нема, а то найгірше! А при тім она, як то казала, викалькулювала собі подорож дуже точно! Розважила все, що лиш могло би бути й вирахувала, що ми в суботу по полудни станемо в Квінставні так, що єї депеша в недїлю рано буде могла появити ся в „Арґусї“. — І Уентворт повторив докладно, що єму Міс Брюстер „накалькулювала“.

— Джордже, то чорт не дівчина!

— Деж там, то нї, Джоне. Она лиш дуже проворна, справдешна американьска журналїстка, котра дуже горда з того, що їй удала ся така знаменита штука через дурноту якогось мужчини — от і все!

— А чи трібував ти відвести єї від єї наміру?

— Чи трібував! Або то що помогло? Ще мене й висьміяла. Хибаж то не може поміститись ся тобі в голові? Таже она лиш длятого тут на корабли і за пізно в сьвіті не схоче позбути ся своєї слави. Як-раз длятого, що їй то удало ся, що не удало ся комусь иншому, мужчині, то она подвійно горда з того.

— Але я все-таки ще раз спробую попросити, щоби она бодай не зараз відсилала.

— Ну, щасть Боже до розмови; Джоне ти би дїйстно зробив богоугодне дїло. Я тимчасом буду на самоті розважати.

Уентворт зійшов на долину сходами, котрими сходило ся на середний поклад, придивляв ся там якийсь час, що там дїяло ся межи пасажирами, що тут глотили ся напхані мов селедцї в бочцї, відтак поліз кілька сходів в гору і знов в долину та наконець сїв собі на самім переднім кінци корабля на купу линв і став там роздумувати над своєю невідрадною долею. Кенйон тимчасом став ходити по покладі то сюди, то туди і укладати всїлякі воєнні пляни против панни Брюстер. Перейшов вже був три чи чотири рази попри ню, але за кождий раз в послїдній хвили завернув назад немаючи відваги зачепити молоду даму. Одно єго особливо непокоїло: Яке відшкодованє міг би їй предложити за то, щоби она не вислала телеґрами? Таже анї він анї Уентворт не мали капіталів. Тепер пустив ся був знову простісенько попри Міс Брюстер, аж ось она подивила ся і киваючи на него рукою, зачепила єго:

— Я Вас, що правда, не знаю близше, пане Кенйон, але все-таки знаю, хто Ви. Може сядете собі на хвильку коло мене?

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Тягнене . . . . . . невідкличнє 25-го червня 1901

Головна виграна 30.000 Кор. вартости

Льоси Конкордія по 1 кор. поручають: М. Йонапі, Віктор Хаєс і Сп-а, Кіц і Штоф, М. Клярфельд, М. Файґенбавм, Сокаль і Лїлїен, Самуелї і Ляндав, Авг. Шеленберг.

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого, Львів

ул. Руска ч. 3.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-россійского.**

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Грецї, Швецї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку россійскої ваги (1 фунт. рос = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3 4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературним явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**, Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).